

Κομμάτια από μια αντιπαράθεση εντός των AngryWorkers σχετικά με τον πόλεμο στην Ουκρανία

AngryWorkers¹

Το παρόν είναι μια υποκειμενική σύνοψη συζητήσεων που κάνουμε στους AngryWorkers σχετικά με τον πόλεμο στην Ουκρανία. Οι συζητήσεις είναι αρκετά έντονες, συναισθηματικές και προσωπικές, σε διάφορα σημεία. Θα προσπαθήσω να ιχνηλατήσω μερικά από τα αμφιλεγόμενα σημεία όσο το δυνατόν καλλίτερα και προσκαλώ άλλους συντρόφους να σχολιάσουν.

Πριν κοιτάξουμε τα ανοιχτά και αμφιλεγόμενα ζητήματα, υπάρχουν και ζητήματα πάνω στα οποία συμφωνήσαμε. Συμφωνήσαμε ότι θα πρέπει να κάνουμε ότι καλλίτερο μπορούμε για να υποστηρίξουμε τους αντιπολεμικούς διαδηλωτές και λιποτάκτες στη Ρωσία, να υποστηρίξουμε εργάτες στη Ρωσία που κατεβαίνουν σε απεργία ενάντια στις οικονομικές επιπτώσεις του πολέμου, και πρόσφυγες από την Ουκρανία που θέλουν να ξεφύγουν από τον πόλεμο. Θέλουμε να υποστηρίξουμε όλους αυτούς τους εργάτες που αρνούνται να χειριστούν ματωμένα εμπορεύματα, όπως οι λιμενεργάτες στο Ηνωμένο Βασίλειο που αρνήθηκαν να ξεφορτώσουν πετρέλαιο από το ρωσικό κράτος. Αυτός είναι ο λόγος που προσυπογράψαμε το κάλεσμα από την Πλατφόρμα για μια [Διεθνή Κοινωνική Απεργία](#) ως μια ελάχιστη, κάπως πασιφιστική, πλατφόρμα κοινής δράσης, και ελπίζουμε να συνεργαστούμε στην πράξη.

Όταν προσπαθούμε να κατανοήσουμε τα αμφιλεγόμενα ζητήματα, βοηθά ίσως να κοιτάξουμε ποια πιστεύαμε ότι ήταν η κοινή μας θέση σχετικά με τους καπιταλιστικούς πολέμους και πώς αυτή η υποτιθέμενη κοινή θέση συγκρούστηκε με την συγκεκριμένη κατάσταση του πολέμου στην Ουκρανία. Νομίζω ότι είναι δίκαιο να πούμε πως γενικά υποθέτουμε ότι οι “εργάτες δεν θα πρέπει να πολεμούν στον πόλεμο των αφεντικών τους” και ότι, παρ’ όλο που πρόκειται για μια πολύ αμβλεία λεκτική έκφραση, “κανένας πόλεμος εκτός από τον ταξικό πόλεμο” θα μπορούσε να εκφράσει την γενική πολιτική μας θέση. Κουβαλάμε ακόμα ψήγματα από τον ομφάλιο λώρο που μας συνδέει με τα παρασκήνια του Zimmerwald και άλλων κομμουνιστών διεθνιστών του παρελθόντος.

Νομίζω ότι είμαστε σε μια ανάλογη κατάσταση όταν έρχεται το θέμα στην κατανόηση της μεγαλύτερης εικόνας για τον πόλεμο στην Ουκρανία. Ξέρουμε για την επέκταση του NATO και τις προσπάθειες του αμερικανικού κράτους να βάλει μια σφήνα ανάμεσα στην Ρωσία, την Κίνα και την Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ). Ξέρουμε για τη φιλοδοξία του ρωσικού κράτους να γίνει ο αστυνόμος του ανατολικού ημισφαιρίου, το χοντροκομμένο ολοκληρωτικό εξαγωγικό καθεστώς του. Δεν έχουμε καμιά αμφιβολία ότι αυτές όλες οι αντιπαλότητες, επιδεινωμένες από την παγκόσμια κρίση, ξετυλίγονται στην Ουκρανία.

Αλλά τι ακριβώς είναι ένας “πόλεμος των αφεντικών”; Και τι αξία έχει μια διεθνιστική αρχή όταν το χωριό σου βομβαρδίζεται από ένα ρωσικό τανκ; Σε ποιον βαθμό οι εργάτες στην Ουκρανία δεν έχουν παρά να υπερασπιστούν τους εαυτούς τους ενάντια σε μια στρατιωτική επιδρομή; Προσεγγίσαμε αυτό το ερώτημα σε τρία βασικά επίπεδα.

Το πρώτο επίπεδο θέτει το ζήτημα με την πιο άμεση έννοια: άμεση αυτοάμυνα. Αναρωτηθήκαμε αν οι άνθρωποι έχουν μια πραγματική επιλογή σε σχέση με το αν πάρουν τα όπλα ή αν το να πάρουν όπλα δεν είναι κάτι που τους επιβάλλεται από την κατάσταση. Θα μπορούσαμε να πούμε στους ανθρώπους στο γκέττο της Βαρσοβίας, στην Σρεμπρένιτσα ή τη στιγμή μιας επίθεσης του ISIS να μην πάρουν τα

¹ Στμ. Μεταφρασμένο από εδώ: <https://www.angryworkers.org/2022/03/10/fragments-of-a-debate-amongst-angryworkers-on-the-war-in-ukraine>

όλα, επειδή τα όπλα τους μπορεί να δίνονται από εθνικιστές ή ότι η αντίστασή τους ευθυγραμμίζεται με τα συμφέροντα μιας από τις μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις; Υποθέτω ότι δεν μπορούμε. Αλλά, τότε, είναι (ή ήταν!) η κατάσταση στην Ουκρανία μια κατάσταση “πολέμα ή σκοτώσου”, με μια πολύ άμεση έννοια; Με την στρατηγική του ρωσικού κράτους να απεικονίζει την εισβολή ως μια “απελευθέρωση”, ευπρόσδεκτη από τους περισσότερους Ουκρανούς, το ουκρανικό κράτος έχει ένα συμφέρον να δείξει ότι υπάρχει αντίσταση. Ο θάνατος μερικών αμάχων θα είναι πολύ βολικό για να δειχτεί αυτό. Φλόγες πρέπει να τροφοδοτούνται και αυτό γίνεται εύκολα. Εκεί είναι ο κίνδυνος. Υπάρχει επίσης ο κίνδυνος να χαθεί μια ευκαιρία αδελφοποίησης με τους νεαρούς Ρώσους στρατιώτες από της εργατική τάξη. Οι εθνικιστικές συμμορίες ή ο τακτικός στρατός δεν θα έχουν κανένα ενδιαφέρον να δοκιμάσουν καν κάτι τέτοιο.

Το δεύτερο επίπεδο θέτει το ζήτημα της αυτοάμυνας με μια λιγότερο άμεση έννοια. Δεν θα βλέπαμε μια ίλη ρωσικών αρμάτων να κατευθύνονται προς την έδρα της κυβέρνησης στο Κίεβο σαν μια επίθεση στις μελλοντικές ελευθερές των εργατών; Σαν άνθρωποι της εργατικής τάξης, θα ήταν καλλίτερο ίσως να ζούμε από την πλευρά των πραγμάτων της ΕΕ, με πρόσβαση σε καλλίτερες αγορές εργασίας και με περισσότερες ατομικές ελευθερίες (εκτός και αν, φυσικά, δουλεύεις σε χαλυβουργία ή ανθρακωρυχεία που το πιθανότερο είναι να κλείσουν με την περαιτέρω φιλελευθεροποίηση της αγοράς). Αλλά αυτό δεν είναι απλά ένα ρητορικό ερώτημα: πολλοί εργάτες που έχουν αποφασίσει να πάρουν τα όπλα δεν το έχουν κάνει επειδή “θέλουν απλά να υπερασπιστούν τα σπίτια τους”, ούτε επειδή είναι βαθιά πορωμένοι² εθνικιστές. Ξέρουν ότι η ζωή στην δυτική πλευρά του παραπετάσματος θα είναι καλλίτερη..

Ακόμα και από μια ευρύτερη πολιτική σκοπιά, θα μπορούσαμε να πούμε ότι το καλλίτερο δυνατό αποτέλεσμα του πολέμου, τόσο για την ντόπια όσο και για την διεθνή εργατική τάξη είναι η ήττα του ρωσικού κράτους ως του άμεσα επιτιθέμενου, η πτώση του Πούτιν. Δεν το λέω αυτό επειδή έχω ιδιαίτερη αγάπη για την ΕΕ, αλλά εξαιτίας αυτών που έγιναν πρόσφατα στο Καζακστάν, όπου τα ρωσικά τανκ χρησιμοποιήθηκαν για να κασταλεί μια λαϊκή εξέγερση. Και, φυσικά, στη Συρία. Αλλά το ερώτημα είναι, πώς μπορεί να ηττηθεί το ρωσικό κράτος;

Εδώ τα πράγματα αρχίζουν να διολισθαίνουν άσχημα. Ρεαλιστικά μιλώντας, το ρωσικό κράτος μπορεί να νικηθεί στρατιωτικά μόνο από τη στιγμή που ο ουκρανικός στρατός έχει μεγαλύτερη στρατιωτική υποστήριξη από το NATO (κάτι που ήδη συμβαίνει) και κάτω από μια σοβαρή πυρηνική απειλή, που ενέχει το ρίσκο ο πόλεμος να μπει σε μια δίνη εκτός ελέγχου. Θα ενδυνάμωνα αυτό την παγκόσμια εργατική τάξη; Οι κυρώσεις είτε δεν θα έχουν αρκετά βαριές επιπτώσεις (ή, αν έχουν, τότε βασικά θα χειροτερέψουν τις συνθήκες για τους εργάτες στη Ρωσία³), ή, δεδομένης της ενεργειακής εξάρτησης από τη Ρωσία, θα επιβληθούν με μισή καρδιά από τα κράτη της ΕΕ (δηλαδή με “παραθυράκια”). Με αυτή την έννοια πολλοί αριστεριστές κάλεσαν γρήγορα για “ζώνες απαγόρευσης πτήσεων” ή πραγματική στρατιωτική υποστήριξη στον ουκρανικό στρατό. Αυτό συμπίπτει με τα συμφέροντα, για παράδειγμα, του καινούριου γερμανικού милитарισμού στην μορφή της κυβέρνησης Σοσιαλδημοκρατών-Πράσινων-Φιλελευθέρων που μόλις ψήφισε ένα πρόγραμμα επανεξοπλισμών ύψους 100 δις ευρώ. Προς ενημέρωσή σας, το Κόμμα των Πρασίνων είναι και πάλι στην κυβέρνηση, όπως και με τον πόλεμο στη Γιουγκοσλαβία. Η “εναλλακτική” στην άμεση εμπλοκή του NATO είναι ένας μακρόσυρτος “σπιτικής κοπής” πόλεμος, με χιλιάδες θανάτους, που μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα μια αργή φθορά της ρωσικής πολεμικής προσπάθειας. Αλλά αυτή η “αντίσταση” θα είναι εντελώς στα χέρια των εθνικιστικών δυνάμεων. Ίσως να νικήσουν, σε ένα λουτρό αίματος – και πιθανόν να συμφωνήσουν σε μια διαιρεμένη Ουκρανία. Αυτή είναι μια μισή ήττα για τον Πούτιν και μια πλήρης ήττα για τον διεθνισμό της εργατικής τάξης.

Ο **πόλεμος της Γιουγκοσλαβίας** είναι ένα καλό παράδειγμα για να κουβεντιάσουμε την κατάσταση στην Ουκρανία. Μερικοί από τους συντρόφους μας ήταν στενά εμπλεκόμενοι εκείνη την εποχή, προσπθώντας να οργανώσουν εργατική αλληλεγγύη στην πράξη. Είχαμε μια παρόμοια συσσώρευση/οικοδόμηση/αύξηση της οικονομικής και πολιτικής ενθάρρυνσης των εθνικιστικών τάσεων στη

² Στμ. Στο πρωτότυπο: “...deep-rooted blood-and-soil”.

³ Στμ. Και όχι μόνο, φυσικά!

Γιουγκοσλαβία, ιδιαίτερα μέσω της Γερμανίας και της Αυστρίας. Αυτή η υποκείμενη ιστορία συχνά ξεχνιέται και η εστίαση είναι στο “μαύρο κουτί” του πολέμου, των “εθνοτικών αντιθέσεων”. Αυτό επέτρεψε στην κυβέρνηση της Γερμανίας, στον υπουργό Εξωτερικών των Πρασίνων, να δικαιολογήσουν την στρατιωτική επέμβαση ως ενός τρόπου “αποτροπής ενός νέου Άουσβιτς”. Αριστερό κάλυμμα για βάρβαρη φιλελευθεροποίηση της αγοράς. Οι εθνοτικές σφαγές δεν αποτράπηκαν στην πραγματικότητα, αλλά μερικά από τα κράτη της πρώην Γιουγκοσλαβίας είναι τώρα μέλη της ΕΕ, που παρέχουν φθηνή εργασία ή παρέχουν τόπους για επικερδείς επενδύσεις. Από την σκοπιά των “μεμονωμένων” εργατών, τουλάχιστον στην Κροατία ή τη Σλοβενία, οι συνθήκες ζωής τους ίσως να είναι καλλίτερες τώρα από ό,τι κάτω από την “Γιουγκοσλαβική” εξουσία, τόσο οικονομικά όσο και πολιτικά – αλλά με ποιο κόστος, αν το δούμε σε μια προοπτική; Χιλιάδες σκοτώθηκαν, βάθεμα των εθνικιστικών διαιρέσεων εντός της εργατικής τάξης της περιοχής...;

Υπάρχει μια συγκεκριμένη πτυχή “αντικειμενικού προοδευτισμού” εντός της αριστεράς που αντηχεί επίσης εντός των AngryWorkers. “Η ήττα του ρωσικού κράτους θα είναι αντικειμενικά καλλίτερη για την ευρύτερη εργατική τάξη. Η ΕΕ είναι καλλίτερη από μια οπισθοδρομική δικτατορία. Το να είναι μέρος ενός αναπτυσσόμενου οικονομικού μπλοκ με ένα ευρύτερο φάσμα δημοκρατικών δικαιωμάτων ευνοεί τη δυνατότητα για την εργατική τάξη να δώσει μελλοντικούς αγώνες. Στην απουσία επανάστασης, οι εργάτες θα έπρεπε να “κολλήσουν” στο καπιταλιστικό μπλοκ που παρέχει μια καλλίτερη βάση για μελλοντικούς αγώνες”. Δεδομένης της έλλειψης ενός ανεξάρτητου εργατικού κινήματος, αυτός ο τρόπος σκέψης είναι ελκυστικός. Το πρόβλημα είναι ότι μεσοπρόθεσμα και μακροπρόθεσμα αποτρέπει την εργατική τάξη να αναπτύξει την απαιτούμενη ανεξαρτησία. Τι άλλο συνέβη το 1914; Το SPD επιχειρηματολόγησε ότι ένας πόλεμος εναντίον του Τσάρου θα διευρύνει τον στόχο ενός σύγχρονου εργατικού κινήματος και ότι θα έπρεπε να εγκριθούν οι πολεμικές πιστώσεις – με έναν τρόπο αυτό δεν είναι προδοσία, αλλά απλά ένα παράδειγμα του να τραβάει κανείς αυτή την πολιτική προσέγγιση στην πρακτική της συνέπεια. Αυτό έχει επαναληφθεί από διάφορες “απελευθερώσεις”, όπου οι εργάτες έπρεπε να συνταχθούν με “προοδευτικά” τμήματα της αστικής τάξης, από την αποκαλούμενη Ανεξαρτησία της Ινδίας μέχρι τους αντιαποικιοκρατικούς αγώνες στις δεκαετίες που ακολούθησαν. Πιο πρόσφατα συνάντησα παρόμοια επιχειρήματα στη διάρκεια του πολέμου του Κόλπου από τις ΗΠΑ το 1990/91. “Προοδευτικοί” Γερμανοί αριστεριστές ισχυρίστηκαν ότι ο Σαντάμ είναι ένας τρελός, αντισημίτης και μαζικός δολοφόνος (που ήταν!) και ότι οι ΗΠΑ εξαπλώνουν τον αναπτυσσόμενο καπιταλισμό σε ολόκληρο τον κόσμο, που αποτελεί το μοναδικό υλικό έδαφος για να σκεφτούμε τον κομμουνισμό. Συνεπώς, το ειρηνιστικό κίνημα ήταν μικροαστικό και θα έπρεπε να σταματήσουμε την κατάληψη του σχολείου μας.

Αλλά, πάλι, η κατάσταση στην Ουκρανία είναι διαφορετική. Εδώ είναι που “μπαίνει στο παιχνίδι” το τρίτο επίπεδο της αντιπαράθεσης. Ρωτήσαμε τους εαυτούς μας αν στην ίδια την (ένοπλη) αντίσταση, τόσο στο επίπεδο της άμεσης όσο και της ευρύτερης πολιτικής αυτοάμυνας, υπάρχει χώρος να αναπτύξουμε εμπειρίες αλληλεγγύης και αντιεξουσιαστικής κοινότητας. Και ακούμε πολλά σχετικά με την υποστήριξη της γειτονιάς, για δράσεις αλληλεγγύης μεταξύ ανθρώπων που δεν γνωρίζονται και για τη δημιουργία ανεξάρτητων μονάδων μάχης. Το ερώτημα εδώ είναι αν υπάρχει μια υλική και πολιτική βάση/θεμέλιο ώστε αυτούς τους χώρους να μην τους καταπιεί ο Ουκρανικός εθνικισμός, η μαφία, οι ισχυροί, οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Από πού προέρχονται τα όπλα, ποιοι έχουν την πολεμική εμπειρία; Οι σύντροφοί μας από την Πολωνία αναφέρουν ότι οι τιμές για τα όπλα και εξοπλισμό, όπως κράνη, έχουν ανέβει κατακόρυφα - πολύ λίγες πιθανότητες υπάρχουν για ανεξάρτητο επανεξοπλισμό. Οι φασιστικές παραστρατιωτικές μονάδες του τάγματος Αζόφ έχουν ενσωματωθεί στον τακτικό στρατό και λαμβάνουν σύγχρονο εξοπλισμό και οδηγίες από τα συνδεδεμένα με το NATO κανάλια, που χρηματοδοτούνται από τους Ουκρανούς ολιγάρχες. Η “κοινότητα” μπορεί επίσης να πάρει διαμορφωθεί με μια διαταξική έννοια, με τους τοπικούς επιχειρηματίες να βοηθούν. Προσωπικά, πιστεύω ότι, χωρίς μια από πριν διαμορφωμένη ενότητα της εργατικής τάξης και χωρίς πολιτική καθαρότητα, δεν υπάρχει τρόπος αυτό το “αντιεξουσιαστικό” πνεύμα να αναπτυχθεί σε μια κατάσταση στην οποία η ισορροπία δυνάμεων να μην κλίνει εντελώς προς την πλευρά των δυνάμεων του ουκρανικού κράτους και των εθνικιστών. *Εδώ δεν πρόκειται για την Ισπανία του 1936.* Αλλά και έτσι

ακόμα, ποτέ δεν έχει να κάνει και ούτε μπορούμε έτσι απλά να ξαπλώσουμε στην πολυθρόνα του ντεϊφιτισμού⁴ μας. Ίσως να πρέπει να αποδεχτούμε ότι η εργατική τάξη δεν θα ξαναχτίσει σταδιακά την δύναμή της μέσα από εργασιακές διεκδικήσεις αλλά πρέπει επίσης να ανασυντεθεί σε αυτές τις μπερδεμένες καταστάσεις...;

Ποια θα μπορούσε να είναι η εναλλακτική; Είναι ρεαλιστικό να συμβουλέψουμε τους εργάτες στην Ουκρανία απλά να αφήσουν το ρωσικό κράτος να επιβάλλει την κυβέρνηση-μαριονέτα του και μετά να πολεμήσουν για την ελευθερία τους με “όρους των εργατών”; Μπορείς έτσι απλά να ανασυγκροτηθείς κάτω από τις συνθήκες ενός ιμπεριαλιστικού αστυνομικού κράτους; Μήπως έχασες την ευκαιρία σου να αγωνιστείς για τον αναγκαίο χώρο ανάσας; Η ιστορία έχει παραδείγματα και για τα δύο. Υπήρξαν πολλά παραδείγματα που οι εργάτες κατάφεραν να πολεμήσουν ένα αστυνομικό κράτος με “τους δικούς τους όρους”, όπως στην Νότια Κορέα ή την Βραζιλία στη δεκαετία του 1980, χωρίς πολλές αιματοχυσίες και εθνικιστικές ανοησίες. Ίσως αυτό να είναι μέσα από το οποίο θα πρέπει να περάσουν οι εργάτες στην Ουκρανία, ίσως να πρέπει να χαμηλώσουν τους τόνους και να αντέξουν την καταιγίδα, μάλλον, παρά να ρισκάρουν την κλιμάκωση των πολεμικών επιχειρήσεων κάτω από την ηγεσία της εθνικής αστικής τάξης. Αλλά αυτή είναι μια υποθετική επιλογή, δεδομένης της απουσίας ενός συλλογικού υποκειμένου που θα μπορούσε να διαλέξει: ποιοι είναι “οι εργάτες στην Ουκρανία;” Ίσως, το γεγονός ότι περισσότερα από 2 εκατομμύρια άνθρωποι έχουν εγκαταλείψει τη χώρα να είναι μέρος αυτή της επιλογής.

Αν και αρχικά το ερώτημα “τι θα κάνατε εσείς αν είσασταν στην Ουκρανία” ήταν παραγωγικό, αυτά γρήγορα μεταβλήθηκε σε ένα κάπως αποπολιτικοποιημένο αδιέξοδο. Τι μπορείς να κάνεις αν δεν υπάρχει κίνημα της εργατικής τάξης στο πεδίο; Έτσι είναι που καταλήξαμε να υποστηρίζουμε τις γενικές “ειρηνευτικές” προσπάθειες, με ένα άβολο συμπλήρωμα “εργατική τάξη”. Προσωπικά, αναρωτήθηκα τι θα ήθελα να πω στους συναδέλφους μου σχετικά με τον πόλεμο, στο νοσοκομείο όπου εργάζομαι. Είχα μια συζήτηση με έναν χαμηλά αμοιβόμενο μεταφορέα από την Πολωνία ο οποίος είπε: “είναι καλό που η γερμανική κυβέρνηση ξοδεύει τώρα περισσότερα για τον στρατό. Είναι αναγκαίο στον κόσμο που ζούμε, μπορείς να το δεις στην Ουκρανία”. Το προσχέδιο φυλλαδίου που ακολουθεί είναι ένα νοητικό πείραμα: τι έχουμε να πούμε, όχι μεταξύ μας ή στους άλλους αριστεριστές, αλλά στους συναδέλφους μας; Ομολογουμένως, είναι ίσως αρκετά βαρετό στο διάβασμα, αλλά είναι επίσης μια έκφραση αντικειμενικής αδυναμίας. Πώς μπορούμε, πράγματι, να ξαναχτίσουμε πρακτικά τον διεθνισμό της εργατικής τάξης, πέρα από στείρες αρχές; Η αριστερά γλιστρά εύκολα στα δυο αντιτιθέμενα στρατόπεδα (υπέρ του Πούτιν/υπέρ της Ανεξαρτησίας), και οι αδύναμες φωνές, που καλούν για την ενότητα της εργατικής τάξης και την αλλαγή συστήματος, μόλις καν ακούγονται. Τι είδους δράσεις – αυτοάμυνας, υποστήριξης κλπ. - διευκολύνουν αυτές τις φωνές να ακουστούν και τι είδους δράσεις τις καταπνίγουν ή αντιτίθενται σε αυτές;

Προσχέδιο φυλλαδίου...

Από την κρίση στον πόλεμο – Πώς να βρούμε μια διέξοδο;

Όπως οι εργάτες παντού αλλού, έχουμε μόλις βγει από την πανδημία και είμαστε τώρα αντιμέτωποι με τον κίνδυνο της κλιμάκωσης του πολέμου στην Ουκρανία. Έχουμε τους δικούς μας καθημερινούς αγώνες σε εξέλιξη που μας εξαντλούν. Μερικοί από εμάς έχουμε χάσει τις δουλειές μας στη διάρκεια

⁴ Στμ. Στο πρωτότυπο: *defeatist* (συχνά αποδίδεται και στα Ελληνικά ως *ντεϊφιτισμός*, φυσικά από το αγγλικό *defeat*). Ως ντιφιτισμός δεν εννοείται ως ηττοπάθεια αλλά ως επαναστατική “ηττοπάθεια”, δηλαδή ως η άποψη (κυρίως αποδιδόμενη στον Λένιν) ότι το προλεταριάτο δεν μπορεί να νικήσει ή να αποκομίσει κέρδη σε κάποιον καπιταλιστικό πόλεμο και ότι ο πραγματικός εχθρός είναι οι ιμπεριαλιστικές και καπιταλιστικές δυνάμεις. Συνεπώς οι προλετάριοι έχουν να κερδίσουν περισσότερα από την ήττα του έθνους τους αν ο καπιταλιστικός πόλεμος μετατρεπόταν σε εμφύλιο πόλεμο και στη συνέχεια σε διεθνή επανάσταση. Από αυτή την άποψη ο ντιφιτισμός σημαίνει ουσιαστικά την *επιδίωξη της νίκης του προλεταριάτου μέσα από την ήττα των εθνικών στρατών και αστικών τάξεων*.

της πανδημίας, άλλοι έχουμε εξανληθεί στη δουλειά, τώρα όλοι αντιμετωπίζουμε το αυξανόμενο κόστος ζωής. Έχουμε άραγε καν το μυαλό να σκεφτούμε σχετικά με τον πόλεμο;

Είτε το θέλουμε είτε όχι, συνδεόμαστε με αυτόν τον πόλεμο. Σαν άνθρωποι, που βλέπουμε άλλους να υποφέρουν. Σαν εργατές που οι μισθοί τους κατατρώνονται από τις περαιτέρω αυξήσεις στην ενέργεια και τις τιμές των τροφίμων σαν αποτέλεσμα του πολέμου. Σαν πιθανά μελλοντικά θύματα αν τα πράγματα κλιμακωθούν περισσότερο. Αλλά με έναν τρόπο, είμαστε ακόμα πιο βαθιά δεμένοι σε αυτή την κατάσταση.

Σε μια κοινωνία στην οποία τα πάντα έχουν μια τιμή και πουλιούνται στην αγορά - από την εργασία μέχρι το φαγητό και τα όπλα - ο πόλεμος μπορεί να σημαίνει χρυσές δουλειές για κάποιους. Οι περισσότερες χώρες της ΕΕ εμπορεύονται όπλα με την Ουκρανία και, την ίδια στιγμή, φυσικό αέριο και πετρέλαιο με τη Ρωσία. Τα έθνη-κράτη ανταγωνίζονται σε αυτές τις αγορές και συχνά αυτός ο ανταγωνισμός γίνεται πόλεμος.

Ζούμε σε μια κοινωνία στην οποία η δυνατότητα μιας καλής ζωής στρέφεται εναντίον μας. Οι νέες τεχνολογίες οδηγούν σε απώλεια θέσεων εργασίας και περισσότερο άγχος στη δουλειά, γιατί δεν χρησιμοποιούνται για το συμφέρον μας αλλά για τα κέρδη. Ενώ η φτώχεια αυξάνεται, δισεκατομμύρια δολάρια, ευρώ και ρούβλια ξοδεύονται στις πολεμικές μηχανές. Πώς μπορούν αυτοί που βρίσκονται στην εξουσία να υπερασπιστούν αυτή την τρέλα, που τους χαρίζει προνόμια και κέρδη; Δημιουργώντας εξωτερικούς εχθρούς. Οι εργατές στη Ρωσία σίγουρα δεν είναι ευτυχημένοι, ούτε οι εργατές στην Ουκρανία. Αλλά αντί να ξεφορτωθούν τους εξουσιαστές τους βρίσκονται τώρα σε έναν πόλεμο.

Ήταν μια διεθνής εξέγερση εργατών που έβαλε τέλος στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο. Τώρα χρειαζόμαστε μια εξέγερση των εργατών για να αποτρέψουμε τον Τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο. Μπορούμε να υποστηρίξουμε τις γενναίες αδελφές και τους γενναίους αδελφούς μας στη Ρωσία που διαμαρτύρονται εναντίον του πολέμου, ρισκάροντας να συλληφθούν και να φυλακιστούν. Μπορούμε να υποστηρίξουμε τους χιλιάδες δασκάλους στη Ρωσία που αρνούνται δημόσια να διδάξουν την εκδοχή του Πούτιν για τον πόλεμο. Μπορούμε να υποστηρίξουμε τους εργατές στη Ρωσία που αυτή τη στιγμή απεργούν εξαιτίας των απλήρωτων μισθών τους, αποτέλεσμα του πολέμου. Μπορούμε να υποστηρίξουμε τόσους λιμενεργάτες που αρνούνται να φορτώσουν πετρέλαιο από τη Ρωσία ή πυραύλους Cruise missiles για εξαγωγή στην Σαουδική Αραβία.

Η καλλίτερη υποστήριξη είναι να αγωνιστούμε για μια καλλίτερη κοινωνία εδώ, εδώ που ζούμε. Χρειαζόμαστε μια κοινωνία αλληλεγγύης και συνεργασίας, όπου θα είμαστε εμείς που αποφασίζουμε πώς και τι παράγουμε για μια καλλίτερη ζωή, όχι οι αγορές, τα κέρδη και οι πολέμαρχοι. Να σταθούμε μαζί, ενάντια στις εξώσεις, τις περικοπές μισθών, τις απελάσεις και τις άλλες επιθέσεις που δεχόμαστε σαν εργατές!